HAR NI VÄNNER I SVERIGE?

Här är ett tillfälle för Svenska Canada Tidningens prenumeranter att sända tidningen till bekanta i gamla landet.

GRATIS

Uppbetala prenumerationsavgiften i förskott, sänd oss adress till vilken Ni önskar tidningen sänd, och vi vilja sända den GRATIS för återstående delen av året.

Detta anbud gäller även för nu uppbetalda prenumeranter. Sänd oss namn och adress i Sverige, det är allt.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

MARGUERITA BRYANT

ETT VÅGAT GIFTERMÅL

Till svenska av

M. ISBERG

(Forts.)

— Då ni sprang fram och fattade om er mans händer. Det var prästen. — Royce såg på Stephen och tillade: Då, herr Herron, gällde det, att ni inte skulle ge vika. Och, fortfor han efter en kort paus, jag gjorde också en ny erfarenhet. De där små tingestarna, som skulle vara en talisman, gjorde ingen nytta. Kom ni ens ihåg dem?

— Nej, svarade de båda.

—Jag tror, att vi kommit över den tid, då vi behöver symboler, sade Royce i tankfull ton. Jag förstod ju, att de inte kunde göra någon skada, men jag trodde inte heller på att de kunde vara till någon nytta.

*

Herron återhämtade sig fort nog och kunde rätt snart stiga upp och sitta i sitt vardagsrum och även gå ned i trädgården.

Det var till förändrade rum han återkom som konvalescent. I hans ögon hängde inga längre tavlan, som återgav bilden av en svart pund. Den stora stolen och bordet voro borta, och en och annan småsak gjorde rummet mindre kalt och ogästvänligt. Nere i hallen såg det intet längre så ödsligt ut. Den förkade nu som hallen i andra rum. I trädgården promenerade han fritt omkring med sin hustru, och trädgårdsdrängarna ännu, trots Doras order, ställa försvunno då han närmade sig.

Och inga vaktare följde honom spåren.

Ingenting av allt detta undgick Herron, men han sade ingenting om det. Han hade svårt att ändra sina mångåriga vanor. Han steg förfarande upp onaturligt tidigt, och han inte längre tog den häftiga motion han varit van vid. Han åt frukost uppe i sitt eget rum och följde doktorns råd att gå sakta till verka.

— Kommer jag någonsin att vara i stånd att lyfta något igen? frågade han en dag i dyster ton, då doktorn drog fram en stor stol åt honom.

— Ni kommer att kunna bära er hustru upp till kullen på heden i kort tid, svarade Royce uppmuntrande. Ha bara inte för bråttom. Ni måste samla krafter först, så kommer era muskler snart i gott skick igen. Ni kommer till och med i tid att vara starkare än folk i gemenhet, skulle jag tro.

— Ni måste stanna hos mig och bo till, att krafterna återkommer, förklarade Herron.

Och Royce stannade.

Han gjorde det gärna och av denne skäl. För det första var han själv mera utmattad efter det experiment han företagit, än han anfänglgen brukade bli efter de fall han behandlat, och för det andra hade han, att det var något, som tycktes hans patients sinne och som måste skingras, innan de skildes åt.

Det var inte det, att Herron hyste en skymt at tvivel på att han var fullständigt botad. Till Royces stora glädje fick den tanken aldrig insteg varken hos honom eller Dora. Men ehuru Herron i övrigt inte var mycket förändrad vare sig till sätt eller tankegång, vände han sig mera tillbakadragen åt sin hustru än förut. Både hon och Royce märkte det mycket tydligt.

En dag förklarade han orsaken för Royce.

De voro alla tre nere i trädgården, och Royce hade sagt något om att han väl snart måste lämna dem och fara hem.

—Ni kan inte fara förrän efter den tionde, sade Dora i bestämd ton.

— Varför det?

Dora såg på Herron och märkte, att han inte heller förstod varför.

Ett överseende småleende lekte på hennes läppar.

— Jag får väl förklara det för er då, sade hon och förde dem till en bänk i trädgården, där de slogo sig ned. Då jag var en liten flicka, fortfor hon allvarligt, en helt liten flicka, gav jag mig ut på ett äventyr. Jag tyckte om äventyr och brydde mig inte det minsta om på vad sätt jag fick vad jag önskade mig och vad det medförde för andra, bara jag själv hade roligt. Så ung och så gränslöst självisk var jag på den tiden. Jag kom till den bästa hamn i världen till sist, men färden var förstås äventyrlig nog. Den tionde räkar det just vara på dagen ett år sedan jag startade.

— Tag inte för vana att kasta dig in i slika äventyr, sade Herron torrt.

— Det har slutat mycket lyckligt för mig, riktigt fördelaktigt, svarade hon i lätt ton. Det har förskaffat mig ett gott hem, fickpengar, några goda vänner och ett par andra småsaker också, som jag inte väntat mig.

Hon smög sin hand i Herrons. Han tryckte den sakta men behöll den inte i sin. Hon rynkade lätt pannan och erinrade sig plötsligt, att hon hade något att säga fru Grant och lämnade dem.

— Inte den sortens farkost, som länge förblir i hamn, sade Royce lugnt och följde henne med blicken.

— Ni menar, att hon kommer att tröttna på det här?

— Inte precis det, men det beror på er, om äventyret fortfar att vara lockande och spännande.

Återigen var det tyst en stund, och så sade Herron i tvungen ton:

— Jag förstår. Men ser ni, ehuru jag vet, att jag nu är herre över mig själv — eller kanske ni skulle säga över min själ — så kan jag inte glömma vad som varit. Och om jag också kunde det, finns det en människa i livet, som alltid kommer att påminna mig om det. Att jag i yttre mätto får behålla min frihet beror helt och hållet på det pris jag är villig att betala för det. Mina händer är och förblir befläckade, tillade han och såg ned på dem.

— Det var inte ni som fläckade dem.

— Inte min vilja, det har ni rätt i. Men det förändrar inte själva saken. Nej, jag kan inte glömma. Och vad värre är, jag kan inte heller förlåta.

— Vem?

— Min mor.

Royce rökte en liten stund under tystnad.

Värsolen värmde luften på denna från blästen skyddade plats i trädgården, men nätterna voro ännu kalla, och frosten hotade den knoppande grönskan på de buskar och träd, där den hade för bråttom att spira.

— Om en tanklös människa gav ett barn en tändsticksack att leka med, skulle ni då klandra barnet, ifall det satte eld på huset och brände sig själv inne?

— Men den som gav det tändstickorna i så fall.

Royce skakade på huvudet.

— Låt oss inte se saken så! Då får man gå tillbaka i det oändliga. Alltid är det ändå till sist någon man får lov att förlåta.

— Eller låta sju andra andar, som värre är, få makt över en? Det finns ju en berättelse om det, eller hur? Ni tycker väl, att det är sjukligt av mig att ha sådana tankar, men det är den människa jag gjort den största oförrätten, som jag har svårast att förlåta, och jag är i hans våld. Det är det som är felet med mig. Så kände jag det aldrig förut, men nu har jag en känsla av att så länge han lever kan jag inte glömma, att jag inte kan närma mig henne med obefläckade händer — och att det är därför att han är och varit en skurk, som jag alls kommit i beröring med henne.

Royce förstod honom. Herron, som själv så nyligen befriats från olidligt slaveri under en omänsklig makt kände sig upprörd över att en annan människa, som var slav under girighetens och självviskhetens makter, alltjämt fortfor att handla under inflytande därav.

Trots alla dessa år av lidande hade Herron kvar hela sin stolthet och sin starka kärlek till oberoende. Det var just de egenskaperna, som bevarat hans själ och förstånd.

Han talade ännu en stund med honom och gav honom goda råd och sade slutligen:

— Var modig och ha tålamod. Det kommer inte att bli lätt att gå ut i livet och övertyga andra om att ni är en fri människa. Men gör det i alla fall. Er hustru kommer inte att hålla er tillbaka. Res omkring i världen, om ni också kommer att finna det svårt att göra det. Sätt er det ena målet före efter det andra. Ni båda är skapade för att inte sky några svårigheter utan för att övervinna dem. För sådana som er är livet rikt. Samla erfarenheter, arbeta på er utveckling, och med tiden kommer de gamla ärren att försvinna.

— Åren kan jag fördraga, sade Herron. Men ni har nog rätt. Tack Jag ska inte misströsta.

Doktor Royce stannade över den tionde mars, och Choate kom ned dagen förut på Doras inbjudan.

Dora for själv till stationen och tog emot honom, under det Herron och doktorn voro ute och promenerade. Och han hade tydligen mycket att tala med honom om, ty då de båda herrarna återkommo, satt hon ännu med honom i bibliteket i full konversation.

Herron hade inte blivit varskodd om Choates ankomst. Han stannade på tröskeln och såg förvånad först på Choate och så på sin hustru.

Dora förklarade saken i sin allra lättaste ton:

— Jag hade något att tala med advokaten Choate om, och därför bad jag honom komma hit första dag han kunde.

Veckans berättelse

DEN DESINFICIERADE TJUVEN.

Den lilla klockan på mahognychiffonjén hade nyss slagit två, och Durand Lessier hade just försjunkit i det halvt medvetslösa tillstånd, som föregår den egentliga sömnen, då en man helt tyst kom in i rummet, stängde dörren efter sig och lät sin elektriska lampa snabbt som blixten lysa upp ena hälften av rummet. Det han såg tycktes tillfredsställa honom så när som på en sak, och denna inverkade mera på luktssinnet än på synen. Rummet uppfylldes nämligen av en genomträngande lukt, som icke passade för den eleganta omgivningen, utan tycktes hava listat sig in där på samma sätt som han själv. Den antydde möjligheten av att en eller annan kollega kanske kommit honom i förväg. Han lät skenet från fickampan falla på sängen, i det han samtidigt lyfte sin revolver. Men det var en oklok handling, ty i detsamma satte sig Durand Lessier upp i sängen. Ljusskenet slocknade genast, men i den halvskymning, som rådde i rummet, kunde man tydligt urskilja den mörka skepnad, som stod vid fotänden av sängen.

"Är det sjuksköterskan?" frågade Lessier med svag röst.

"Nej, det är det inte. Men tala tyst, annars går det er illa, så sant jag heter Jim Degen, även kallad Solo-Jim, emedan jag helst arbetar ensam".

"Hur kunde ni komma in?"

"Bry er inte om det. Nu är jag här, och jag tänker inte stanna längre än som är nödvändigt".

"Ja, men det intresserar mig, ty om ni kommit in genom dörren, har ni nog märkt, att jag ligger så att säga i karantän. Hela huset är översprutat med desinfektionsmedel. Känner ni inte en egendomlig lukt här?"

Jim drog in luften.

"Jo, men jag vet egentligen inte, vad det luktar. Det gör mig för resten detsamma, jag skall snart se igenom, vad här finns. Var nu inte dum och ropa, för då får ni en kula i kroppen, utan säg genast, var ni har era pengar. Var klockan är, kan jag höra".

"Klockan ligger på toalettbordet", svarade Lessier lugnt, "och vad pengarna beträffar, så gör det mig ont, att det rakt ingenting finns att taga. Man har inte ens låtit mig behålla mina frimärken — allt skulle in i disinfektionsugnen. Jag kan intet ens skriva en check, om jag än skulle vilja. Och varifrån ni kommer, det kan—".

"Tala saktare", befallde Jim. "Vad har jag för säkerhet, att ni inte spelar mig ett spratt?"

"Lys upp väggarna, så får ni se. Finns det några tavlor? Nej, de äro borta allesammans. Här ser trevligt ut, inte sant?"

"För att vara sjuk använder ni sannerligen munnen bra".

"Om ni vill komma närmare, skall jag visa er en samling vackra koppor. Det gör varken till eller ifrån, för ni är nog redan smittad. Ska vi slå vad om, att ni inom fem dar ligger till sängs?"

"Nej", sade Jim kort, "jag går genom fönstret ut på balkongen. Ni är en rask fyr, och jag hoppas, att ni snart blir frisk."

"Tack, men låt mig ge er ett råd. Dörren där bakom er för in till mitt badrum. Därinne finner ni en hink med disinfektionspulver, strö litet på er, så kanske ni känner er litet lugnare".

Tjuven försvann, men kom genast tillbaka och började krypa ut genom fönstret.

Under fem minuter låg Lessier orörlig och lyssnade spänt. Så sträckte han ut handen efter telefonen, som stod på ett litet bord bredvid sängen.

"Polisstationen!" sade han sakta.

"Tack! Vem är det jag talar med? Överkonstapel Smith? Jasså, Det är Durand Lessier. Jag är hemma hos mig själv. Ja, jag har litet arbete åt er. Nej, det är bara fråga om en tjuv. Han gick härifrån för ett ögonblick sedan, så att ni kan nog få tag i honom, om ni skyndar er. Han är av medellängd, slätrakad, har hatt men ingen överrock. Dessutom bär han revolver. Och så en sak till: han luktar klorkalk. Tack! God natt!"

Då Lessier lagt ned hörluren, gäspade han högt och hade efter några minuter fallit i sömn.

*

Jim Degen, även kallad Solo-Jim, stod inför rätta, anklagad för att ha burit vapen på sig. Polisen visste, att han var ett dåligt subjekt, men man hade ännu inte lyckats gripa honom på bar gärning, ochc om man nu skulle få tillräckliga bevis för att kunna arrestera honom, berodde på ett vittne, som ännu inte kommit. Han hade blivit anhållen, då han lugnt kom gående gatan fram, men han bar förbjudna vapen på sig, och dessutom luktade han klorkalk. Nu började domaren förhöret:

"Är konstapeln säker på, att lukten härrör från klorkalk?"

Ja, det trodde konstapeln, men kunde inte avlägga ed därpå. I detta ögonblick infann sig Durand Lessier och blev genast förd fram till skranket för att avlägga vittnesmål. Han var korrekt klädd i förmiddagsdräkt och väckte i hög grad publikens intresse. Det var ju sällan man hade tillfälle att se en så elegant kavaljer i denna omgivning.

"Vill ni säga oss, vad som tilldrog sig hos er?" frågade domaren, sedan de förberedande frågorna besvarats.

Lessier berättade nu, hur en man kommit in i hans rum på natten, men avlägsnat sig på hans råd, varefter han telefonerat till polisstationen om saken. När han slutat, började domaren ett korsförhör.

"Ni tror således, att någon kom in i ert rum i natt;"

"Ja, det intrycket hade jag", svarade Lessier.

"Saknade ni något i dag?"

"Nej."

"Fanns det något av värde i rummet?"

Lessier log.

"På toalettbordet lågo värdepaper och sedlar till ett belopp av cirka tiotusen dollars. Jag hade ämnat sätta in dem på banken i går, men hann ej."

"Och de funnos i behåll i dag?"

"Ja".

"Menar ni verkligen att tjuven inte tog dem med sig?"

"Ja, han såg dem inte."

"Ni påstår alltså, att han bara uppehöll sig ett ögonblick i rummet och gick, då ni uppmanade honom därtill?"

"Som ni säger."

"Var han inte beväpnad?"

"Jo, han hade en revolver i ena handen och en ficklampa i den andra."

"Och vad hade ni?"

"Ingenting."

"Och det visste han?"

"Nej, han hade orsak att tro, att jag hade något annat."

"Vad då?"

"En smittosam sjukdom", svarade Lessier med orubbligt allvar.

"Vad menar ni med det?" frågade domaren och rynkade pannan.

Lessier omtalade allt, som hänt föregående natt, och hans förklaring mottogs med ljudliga bifallsyttringar av åhörarna.

"Ni var således inte sjuk?" frågade domaren.

"Nej, visst inte, jag hade kommit från en bal en halvtimme tidigare."

"Men de försvunna tavlorna då?"

"Vi hade haft rengöring, och min betjänt hade inte hunnit få upp dem igen."

"Nå, men klorkalken?"

"Avloppsröret från mitt badkar hade varit tilltäppt, och betjänten hade skaffat en hink klorkalk, som han skulle använda, då han gjorde det i ordning. Emellertid hade han glömt att lägga på locket, och jag märkte genast den avskyvärda stanken, då jag kom hem, men var för trött att göra något åt saken."

"Ni vill väl inte också tala om för oss, varför ni, när hela historien var uppdiktad, rådde er gäst att desinficiera sin rock?" frågade domaren en smula ironiskt.

"Jo, med nöje. Då jag gick hem, hade det börjat regna, och jag visste, att klorkalken skulle äta sig in i det fuktiga tyget, där lukten skulle sätta sig så fast, att den kunde tjäna som bevis mot den man, som gjort inbrott hos mig. Om ni vill försöka, skall ni få se, att jag har rätt."

Önskar arrestanten uttala sig?"

Jim reste sig.

"Nej, herr domare", sade han missmodigt. "Det tjänar ingenting till. Herrn här uppmanade mig till på köpet att se mig väl omkring, men jag gjorde det inte. Gör med mig, vad ni vill. Jag har dragit skam över mitt yrke".

MACDONALD'S
Fine Cut
Den bästa tobaken för dem som gör sina egna cigaretter.
15¢
Med varje paket
ZIG-ZAG
cigarettpapper gratis.
SPAR DE INNELIGGANDE KORTEN.

REFORMATIONENS KÄRNA

(forts. fr. sid. 2)

till allt sammans — utom ett. Vilket? Jo, att få föda hans sinne på nytt och göra honom till ett ny skapelse i Kristus Jesus. Det ville han inte. De andra fingo visst inte urskulda sig med att de hade ett fördärvat kött, oaktat vi för vår del tro, att de i här berörda hänseende skulle kunna göra det, emedan det visst inte var för deras del fråga om ett ställningstagande till Andens maning. Men denne man, han skulle hem med sitt hjärta lika obrutet som översteprästen Kaifas. Tror någon att det skulle bli någon himmel om folk finge komma dit på sådana där efter eget tycke uppställda villkor? Huru skulle det gå, om Gud tummade litet på sina krav och sade: Ahja, nog skall jag se till att Anderson och Peterson få åt sig utmätt sina gärningars lön. Men du, Lundström, eftersom ditt kött är fördärvat även i erkänslan, så får du lov att behålla skräpet. Det kan ju alltid bli trevligt att ha en som kan synda utan att förneka sin synd även i himmelen?

Nej, vänner. Det nya valet är ett lydnadsval lika mycket som det gamla, ehuru omständigheterna äro något annorlunda. I förra fallet gällde det att genom lydnad stå kvar var man var, nämligen på helighetens nivå. Människan lät sin vilja påverkas av ormen, och så fick hon del av ormens natur. Men *människa* förblev hon. Nu gäller det att hörsamma kallelsen, och låta Herrens Ande för Kristi skull, som gått emellan så att inte en evig död följde på det förra fallet, få omskapa hjärtat så att det blir passande för himmelen. Vill människan, så är allt väl. I Guds ögon finnes ingenting ofullbordat. Vad Han åtager sig rår Han också med. Från första stund som en syndare överlämnar sig åt Honom, vilket måste ske med viljan, och intet annat, så är hon fräls. Men vill hon inte heller i det hänseendet låta Gud råda, så skall det aldrig i evighet sedan bjudas henne ett tillfälle att få säga ja till nåkonting. Det skall alltid bli "nej". Det vill säga att hon skall aldrig i evighet få en önskan uppfylld.

Läsare: Vad vill du? Om du inte nu vet vad du vill, så gör klart i den saken medan du ännu kan få en önskan uppfylld.

Albert J. Lundgren.

Svenskarna i Canada — —

(forts. fr. sid. 3)

Sveriges modersöga följer sina barn på deras vandring ute i världen, och denna moder för oss alla, hon tror, att hon fostrat sina barn, så att de skulle kunna slå sig fram som ättingar av henne, vartheist de styrde färden och detta har givit henne ett namn, som världen aktar och värderar.

Hur akta och värdera vi det? Hur skola vi bäst visa vår tacksamhet till en moder, som lagt så mycket gott i vår ränsel?

Jo, genom att vi i vår tur göra det möjligt för Canada att bli samma ömmande moder för våra barn.

Göra vi det — då skola vi ha hävdat vår moder Sveas namn, då ha vi danat en ny civilisation, varigenom Canadas namn skall stråla inför världen, och då, då skola våra barn inom Canadas gränser ha vunnit Sverige åter.

Svenska Lutherska Ebenezer Församlingen i Lac du Bonnet.

Varje söndag:

Svensk Gudstjänst i hallen kl. 11 f. m. Söndagsskolan möter i hallen kl. 3 e. m. Engelsk Gudstjänst hålles kl. 7:30 e. m. i hallen. Svensk Gudstjänst onsdagskvällen kl. 7:30 e. m. i hallen. Konfirmationsklassen möter måndag, onsdag, och fredag kl. 2 e. m. Alla äro på det hjärtligaste välkomna till våra Gudstjänster i hallen.

Stud. Gottfrid Bergquist.

Svenske konsuln Olof Hanson

har vid sammanträde i Prince Rupert av B. C. centrala handelskammare blivit vald till dess ordförande.

Skördetiden börjar i södra Alberta om tre veckor.

Regn, som nyligen fallit över stora områden i södra Alberta, har varit synnerligen välgörande för grödan och påskyndat den i hög grad. Höstvetet är färdigt för skörd om tre veckor.

FRÅN CANWOOD, SASK.

En aktad svensk sjuksköterska.

Det torde kanske här vara på sin plats att för S. C. T:s läsekrets med några rader presentera en för oss alla aktad och avhållen landsmanninna, Miss Anna Lidström.

Hon har har i Canwood och långt utom dess distrikt ett tjugutal år skött sin syssla som nurse och vid sidan av detta även läkarsysslan.

Canwood har intill nuvarande tid varit styvmoderligt behandlat vad läkare angår, och de flesta, som varit här, ha varit av underhaltig kvalitet. Men Miss Lidström har skött dessa båda sysslor på ett för oss alla tillfredsställande sätt. Det är även ett bevisat faktum, at där det varit fattiga hem och hon vetat att ej någon ersättning kunnat fås, har hon fullgjort sin skötsel av den sjuke med lika glatt mod för det.

Att hon tagit sin uppgift på allvar att hjälpa och trösta sina lidande medmänniskor, bevisas bäst av att hon för sina egna besparingar köpt ett hus i Canwood och av detta inrett ett sjukhus.

Det har varit mycket skrivande och bråk i plåtstidningen "Canwoods Time" angående byggande av ett sjukhus. Detta har miss Lidström väntat länge på att det skulle bli handling bakom orden. Men när hon såg, att detta allt endast var munväder, övertog hon saken i egna händer. Och nu kan vi alla se ett efter alla nutidens bekvämligheter väl byggt och gott ordnat sjukhus i Canwood. Heder åt en så modig kvinna.

Med tanke på allt det modiga och uppoffrande arbete, som av miss Lidström härstädes utförts, hade skandinaverna här anordnat en fasthighet i Silver Lake Hall midsommarafton för att med en gåva och ett litet kontant tillskott visa vår tacksamhet och sympati. Där var en publik på över hundra personer närvarande, och Hallen var klädd med blommor och grönt, dagen till ära. Sedan några ord till välkomsthälsning sagts till vår värderade hedersgäst, gingo vi alla fram till ett väl dukat bord och läto oss väl smaka av det framlagda goda. Flera sånger utfördes även på ett förtjänstfullt sätt. Miss Lidström tackade de närvarande hjärtligt för gåvan och den uppmuntran och sympati, som alla visat henne. Alla gingo så till sina hem och alla voro glada och belåtna med att väl veta, att vi hyllat en för oss alla god och sympatisk kvinna. Och åtlas vår önskan så att vi i fortsättningen ha gladjen att se Miss Lidström ibland oss här i Canwood.

Carl Wickholm.

Orsaksammanhang.

Varför tjuter du, Paul ?

—Moster har ramlat nedför trappan.

— Nå, det var väl inte så farligt

— Nej, men hon slog mej, för att jag skrattade åt henne!